

ката на щастието е крехка“. — До сега, макаръ да съмъ вече на шестдесетъ години, не бѣше ми се случило нищо таково неочаквано, както туй — да бжда поканенъ за кръстникъ! И за това давамъ яйцето на моето малко кръщелниче.

II.

Малкиятъ Бартелъ, тъй било кръстено детето, расълъ и порасълъ. Като станалъ на десетъ години, родителитѣ му го дали на друго село за овчарче, Той билъ послушно и тихо момче, и за това всички го обичали.

На пасбището, дето Бартелъ пасѣлъ овцитѣ, имало една стара липа. Подъ нея имало голѣмъ камъкъ. Момчето обичало това мѣсто, и рѣдко минавало день да не поседи подъ липата. Тамъ то обѣдвало и пиело вода отъ близкото изворче. Чудно било това, че отъ като Бартелъ почналъ да пасе тамъ овцитѣ, тревата нийде въ околността не била тъй хубава, както между камъка и извора. И макаръ стадото да пасѣло тукъ всѣки день, пакъ на другия день тревата бивала като въ ливада зелена и сочна.

Понѣкога Бартелъ подрѣмвалъ на камъка и сънувалъ чудни сънища. А когато се събуждалъ, звѣнтѣли въ ушитѣ му още чудни пѣсни и музика. Като че ли той продължавалъ да сънува и буденъ.

III.

Бартелъ станалъ вече на петнайсетъ години. Господарьтъ му го направилъ ратай и той престаналъ да ходи съ овцитѣ. Но въ недѣленъ день Бартелъ не забравялъ своята любима липа. Той отивалъ тамъ, сѣдалъ на камъка, изваждалъ овчарската си свирка и свирѣлъ въ захласъ, често пжти и до срѣдъ нощъ.

(Приказката продължава въ следната книжка).

Отъ немски: Г. Палашевъ.

Съ тая книжка изпрашаме: календара, папката и цвѣтната картинка „Щастливото яйце“.

Редактори: Елинъ Пелинъ и Александъръ Спасовъ.